

Levert de geneeskundige het geneesmiddel zelf af, dan moet hij in een afzonderlijk boek naam en adres van den patiënt en het volledige recept opteekenen.

Is het geneesmiddel een *spécialité*, dan moet alleen de hoeveelheid van het geneesmiddel, en niet die van daarin bevatte cocaine worden opgegeven. Op receptformulieren van de ziekenfondspraktijk mogen de woorden „niet te herhalen” ontbreken. Voorschriften, die minder dan één duizendste cocaine bevatten, vallen buiten de verordening (*Lancet*).

DE BELANGEN DER PAS GEPROMOVEERDE ARTSEN, DIE TEN OORLOG GAAN. — In de afdeling Zuid-Australië der Brit. med. Association zijn de belangen besproken van de collega's, die in den oorlog zijn. Terwijl voor hen, die reeds praktijk en betrekkingen hadden, deze kunnen worden opgehouden door de tijdelijke bezetters, komt de arts, die terstond na zijn promotie uittrok, voor werkeloosheid te staan bij zijn terugkeer. Te hunnen behoeve is voorgesteld, een fonds te stichten, dat hun de middelen verschaft om zich door voortgezette studie te bekwamen voor de betere betrekkingen, terwijl daaruit ook steun kan worden geboden aan hen, wier praktijk is verloren gegaan, of die hulp behoeven, totdat zij loonend werk zullen hebben gevonden (*Brit. med. Journ.*).

GENEESKUNDIGE VERKLARINGEN VOOR RECRUTEN. — De General Medical Council van Engeland heeft zich beziggehouden met de ondoordachte verklaringen, welke door sommige geneeskundigen ten behoeve van dienstplichtigen worden afgegeven. De Raad heeft bezwaar tegen het verzenden van een waarschuwing aan de geneeskundigen, omdat hij niet zou wenschen, het te doen voorkomen, als zou voor allen een les noodig zijn in de eenvoudigste grondregelen van goed gedrag. Een geneesheer, die zich aan een ongepaste verklaring had schuldig gemaakt, is er voorloopig afgekomen met een ernstige waarschuwing, terwijl de einduitspraak, afhankelijk van zijn verder gedrag, tot Mei is uitgesteld. Hem is evenwel de bepaling voorgelezen, dat een misleidende, onjuiste of onware verklaring, strekkende tot verontschuldiging van afwezigheid als getuige of in andere door de wet vereischte hoedanigheden, of in betrekking staande tot militaire verplichtingen, kan worden gestraft met *schraping uit het register van bevoegde geneeskundigen* (*Brit. med. Journ.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE VOORGESTELDE HERZIENING VAN ONS REGLEMENT.

Ik vrees, dat men hier een uiterst gevaarlijken weg opgaat! Men wil de mogelijkheid scheppen van allerlei tot zekere hoogte zelfstandige organisaties in de Maatschappij: de reglementen en bindende besluiten zullen wel aan de goedkeuring van het hoofdbestuur worden onderworpen, maar niettemin zullen zij een groote vrijheid krijgen. Voorloopig zullen er stellig alvast twee van deze „onder-maatschappijen” worden geboren, die van de fonds-huisartsen en die aan de fonds-specialisten. De beteekenis, die reeds dadelijk aan deze laatste organisatie wordt toegekend, blijkt o. a. uit de zeer bijzondere plaats, die voor haar wordt ingeruimd aan de tafel van het hoofdbestuur en van het dagelijksch bestuur, en de macht, die haar in haar referendum wordt gegeven. Er is niet veel verbeeldingskracht voor noodig om zich den aangename toestand van het hoofdbestuur in de toekomst voor te stellen, als bemiddelaar tusschen twee krachtige partijen, die elk haar eigen weg willen gaan en natuurlijk voortdurend met elkander in botsing komen! Met veel zeemanschap en ten koste van veel tijd zal het hoofdbestuur het dan wel niet verder brengen dan tot „schipperen”. Of het daarbij ook nog tijd zal overhouden voor de behartiging van andere belangen, mag ernstig worden betwijfeld.

Het groote werk der Maatschappij zal schade erdoor lijden. Zeker, tot nog toe had het hoofdbestuur ook tot taak de belangen der beide groepen van geneesheeren gelijktijdig te behartigen, maar het vond bij dat werk niet twee als tot den strijd opzet-

telijk uitgeruste partijen tegenover zich. In de toekomst zal dit anders zijn! Er zijn echter nog vele andere maatschappijleden, die persoonlijk geen belang hebben bij de fondspraktijk; voor hen zal het leven in de Maatschappij wel buitengewoon duf worden. Tot nog toe hadden zij de overtuiging, dat zij niet alleen geduld, maar ook gewaardeerd werden als medestrijders voor het groote doel: voortaan worden zij zelfs niet geduld en dus geheel buiten dien arbeid geplaatst. Misschien zullen zij, gevoelend, dat ook zij behoefte hebben aan den machtigen steun der Maatschappij, gebruik maken van de nieuw geschapen gelegenheid en ook afzonderlijke organisaties vormen; daarbij zullen zij dan wel zorgen, dat hun dezelfde rechten, dezelfde macht worden toebedeeld als aan de twee oudere zusters. Zoo zou de Maatschappij worden een samenvoegsel van $n + 1$ organisaties, met als hoofdbestuur een zeer talrijke vertegenwoordiging, wier arbeid uit het hierboven ontworpen toekomstbeeld kan worden gedacht. Reeds nu wordt geklaagd over den niet voldoende spoed, waarmede het hoofdbestuur werkt — hoe gering zal die snelheid voortaan worden! Zelfs het dagelijksch bestuur, onlangs opnieuw geregeld ter bevordering van een snellere wijze van werken, zal in een meer dan log lichaam worden omgezet.

Waarschijnlijk zullen die andere groepen dezen weg niet kiezen, maar de Maatschappij verlaten. Reeds nu is de verzoeking daartoe groot voor velen, wier persoonlijke belangen niet bij het Maatschappijwerk zijn betrokken en die zich tot nog toe menige onaangenaamheid lieten welgevallen in het belang der goede zaak, waarin hun medewerking toch nog wel op prijs scheen te worden gesteld. Waarom zouden zij, bij den nieuwen koers, blijven medevaren?

Juist het feit, dat bijna alle Nederlandsche geneeskundigen het zich tot een eer en tot een plicht rekenden, lid te zijn van de Maatschappij, heeft deze tot aanzien gebracht en gemaakt tot een lichaam van erkend gezag. Deze eervolle, verantwoordelijke en uiterst nuttige plaats in de samenleving geeft men prijs door de hervorming (misvorming!), die het tegenwoordige hoofdbestuur heeft voorbereid. Kunnen zij, die de Maatschappij in haar hedendaagsche gedaante nog liefhadden, dat zwiingend aanzien? Ik niet! Ik meen er met den grootsten ernst tegen te moeten waarschuwen.

Ontleedt men de beweegredenen, die het hoofdbestuur tot dezen noodlottigen stap hebben gebracht, dan vindt men er voornamelijk twee: de eene, die niet anders is dan de rhetorische ontboezeming van den heer SIKKEL over de vrije ontplooiing van krachten te midden van onze Maatschappij, — de andere, die getuigt van angst voor het drijven der specialisten. De eerste is een onschuldige redewending, die thans echter wordt misbruikt, de andere is een uiting van kortzichtigheid en vreesachtigheid. Kortzichtigheid: het zijn niet *de* specialisten, die op hoogen toon hun rechten hebben opgeëischt, maar slechts eenige. Vrees: waarom anders uit den weg gegaan voor de bedreiging, door eenige specialisten geuit, dat zij de Maatschappij zullen verlaten, wanneer niet aan hun eischen wordt voldaan? Wel — wij stellen natuurlijk prijs op hun medewerking, maar indien zij het leven onzer Maatschappij in gevaar brengen, zien wij hen liever gaan dan blijven. Ziet het hoofdbestuur inderdaad niet in, dat het heengaan van een groot gedeelte dier leden, die geen fondspraktijk uitoefenen, een veel grooter gevaar voor de Maatschappij oplevert?

Misschien heb ik ongelijk met mijn donkere toekomstbeelden. Maar geen ongelijk heb ik, wanneer ik het voorstel van het hoofdbestuur een uiterst gevaarlijke proefneming noem. En deze proef zal men wagen op een tijdstip als dat van heden, nu de geheele menschelijke samenleving op haar grondvesten trilt, nu wij aan den vooravond staan van maatschappelijke beroeringen, uitbarstingen wellicht van ongekende kracht en strekking? Meer dan ooit zullen wij in de komende tijden in onze Maatschappij van geneeskunde eenheid noodig hebben, ter handhaving van wat wij met zooveel strijd en moeite hebben verworven. Men brenge onze eenheid, ons gezag, onze eerbiedwaardigheid niet in gevaar ter wille van *eenige* specialisten! Moge de buitengewone algemeene vergadering in kort geding, desnoods na breedvoerige beraadslaging, het hoofdbestuur verzoeken zijn bedenkelijk voorstel in te trekken!

Utrecht, 8 Januari 1918.

B. J. KOUWER.